

εὐκόλῃ κερδεύγει κανεῖς τὰ γρόσα, παρὰ πού τὰ φυλάει (ἡ δια-
φύλαξις τοῦ πλούτου δυσκολωτέρα τῆς ἀποκτήσεως) Ἀμοργ.
Πβ. «πολλάκις δοκεῖ τὸ φυλάζειν τὰ γρόσα τοῦ κτήσασθαι χα-
λεπώτερον εἶναι» Δημοσθ., Ὀλυνθ. Α', 23. Τὰ γρόσια εἶναι
στρογγυλὰ (ὁ πλοῦτος δὲν εἶναι σταθερὸς) Βιθυν. (Κατιρ.)
Τὰ γροσὰ ἄμὸν τζώβια εἶναι, ἀγλήγορα χαρτζεύκονται
(τζώβια = ἐξώφλια, φλούδια· χαρτζεύκονται = ἐξοδεύον-
ται) Πόντ. (Χαλδ.) Ὁ καλὸς κἀνει τὰ γρόσα, ὅχι τὰ γρόσα
τὸν καλὸ (ἡ καλωσύνη δὲν ἐξαγοράζεται μετὰ χρήματα) Ἀ-
μοργ. Νὰ δὶλὰ γροσὰ καὶ πέσ'κα καὶ ἀπόθανον (νὰ χίλια
γρόσια καὶ πέσε κάτω καὶ πέθανε· ὅτι ἡ ζωὴ δὲν ἐκτιμᾶται
διὰ χρημάτων) Πόντ.

Δὲν σὲ τιμοῦν τὰ γρόσα σου | ὥς σὲ τιμοῦν τὰ ροῦχα σου
(ὁ πλοῦτος ἔχει ἀνάγκην καὶ ἐξωτερικῆς ἐμφανίσεως) Χίος.
|| Ἀσμ.

Κάλλιον πέδι φίλ' παρὰ χίλια γρόσα
(ὁ φίλος ἔχει μεγαλυτέραν ἀξίαν ἀπὸ τὸ χρῆμα) Λέσβ.

Τοῦ Καλάρη εἶν' τὰ γρόσα, | τοῦ Κανάρη ὅμως ἡ δόξα
(ἡ δόξα δὲν ἐξαγοράζεται μετὰ χρήματα) Ψαρ. Πβ. τὸ ἀρχαῖον
«δόξα χρημάτων οὐκ ὠνητή».

Τί νὰ τὰ κάμω τὰ φλουριά καὶ τὰ πολλὰ τὰ γρόσια
κοντὰ 'ς τὴ γνώση τὴ γαλὴ καὶ τὴ γλυκεῖα τὴ γλῶσσα;
Ρόδ.

Ἡ λ. καὶ ὥς ἐπὼν. ὑπὸ τοὺς τύπους Γρόσης Μακεδ.
(Δοῖράν.) καὶ Γρόσιας Μακεδ. (Θεσσαλον.)

γροσιάτης ἐπίθ. ἀμάρτ. γροσῆτες Πόντ. (Ἱμερ. Χαλδ.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ρ ό σ ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ά-
τ η ς.

Ὁ κάτοχος γροσίων, ὁ πλούσιος.

γρόσιος ἐπίθ. ἀμάρτ. γρόσιους Στερελλ. (Αἰτωλ.) —
Δ. Λουκοπ., Ποιμεν. Ρούμελ., 122.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ρ ό σ ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ο ς.

Ὁ διὰ γροσίων ἀγορασθεὶς, ὁ ιδιόκτητος ἐνθ' ἄν. : Τῆς
Ἀμπλιανῆς τὰ λιβάδια εἶναι καὶ χωριανά, μὰ εἶναι καὶ
γρόσια, ιδιόκτητα σὰ νὰ ποῦμε Δ. Λουκόπ., ἐνθ' ἄν.

γροσίσιτικός ἐπίθ. Κρήτ. (Χαν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ρ ό σ ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί σ τ ι-
κ ο ς.

Ὁ ἔχων ἀξίαν γροσίου : Γροσίσιτικο κερί. Συνών.
γ ρ ο σ ά ρ ι κ ο ς 1.

γροσοθέμι τό, ἐνιαχ. γροσοθέμ' Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ.
(Στέρν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ρ ό σ ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -θ έ μ ι.

Ἡ ἀφθονία γροσίων, χρημάτων ἐνθ' ἄν. : Τὴν ἔδωκα τόσο
γροσοθέμ' Θράκ. (Στέρν.) Συνών. γ ρ ο σ ο μ ά ν ι.

γροσομάνι τό, ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ρ ό σ ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -μ ά ν ι.
Γ ρ ο σ ο θ έ μ ι, τὸ ὅπ. βλ.

γροσουδάκι τό, Α. Πάλλη, Ταμπουρ. καὶ Κόπαν., 109.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ρ ο σ ο ύ δ ι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ά κ ι.
Γρόσι, χρῆμα : Ποίημα.

Νά! θωράει μπροστὰ | βλάμη του παλιὸ σακάτη
πὸν τοῦ χρώσταις ἀκόμα κάτι | γροσουδάκια λιγοστά.

γροσουδί τό, ἀμάρτ. γροσουδὶν Κύπρ. γροσουδ' Θράκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ρ ό σ ι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ο ύ δ ι.

Γ ρ ο σ ά κ ι, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. : Τὰ μαλλιά πουλιού-
σαμι ἐξ γροσουδία Θράκ.

γροσουλί τό, ἀμάρτ. γροουσόλ' Στερελλ. (Παρνασσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ρ ό σ ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ο ύ λ ι.
Μικρὸ γρόσι ἐνθ' ἄν. : Παίζοντε κολτσίνα 'ς τοὺν καφινὲ
ἀπὸ 'να γροουσόλ'.

γροῦ Εὐβ. (Βρύσ. Ὀξύλιθ.) κ.ά.

Λέξις ἡχομιμητική.

Ἡ φωνὴ τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν. : Παροιμ. Τοῦ γουρουγιού τὴ
μύτη τσ' ἄν τὴν κόψη, πάλι γροῦ θὰ κάρη (ἐπὶ τῶν μα-
ταίως ἀγωνιζομένων νὰ μεταβάλουν τοὺς ἐκ φύσεως πονηροὺς
καὶ κακοὺς) Εὐβ. (Βρύσ.)

γρουγρουλίζω Εὐβ. (Κάρυστ.)

Ἐκ τῆς λ. γ ρ ο ῦ ἐπαναλαμβανομένης καὶ τῆς παραγωγ.
καταλ. -ο υ λ ί ζ ω, περὶ τῆς ὅπ.βλ.Γ.Χατζιδ., ΜΝΕ, 2, 584.

Γρούζω, ἐπὶ χοίρου : Ἀσμ.

Βρέχει, βρέχει καὶ χιονίζει | κ' ἡ γουρούνα γρουγρουλίζει
κι ὁ παπποὺς χειρομυλίζει | κ' ἡ λαλά μου κοσκινίζει
(λαλά = ἡ γιγνιά). Συνών. γ ρ ο ῦ ζ ω 1, γ ρ υ λ λ ί ζ ω 1.

γρουδιαίνω Παξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ρ ο ῦ δ ι ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-α ί ν ω.

Ἐπὶ τῶν ὀσπρίων, συρρικνοῦμαι διὰ τοῦ βρασμοῦ : Αὐτὰ
τὰ βιζέλια γρουδιαίνουν.

γρούδιος ἐπίθ. ἐνιαχ. Οὐδ. γρούδιο Λευκ. Οὐδ. πληθ.
ὡς οὐσ. γρούδια, τὰ Ζάκ. Ἡπ. (Ζαγόρ. Ἰωάνν.) Κεφαλλ.
Λευκ. Μακεδ. (Δεσκάτ.) Παξ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *cru do* = ὠμός, ἄψητος, ἄβραστος.

Ἐπὶ ὀσπρίων καὶ λαχάνων, ἀτελῶς βεβρασμένος, ἡμί-
βραστος, ὠμός, ἄψητος ἐνθ' ἄν. : Φασούλια γρούδια Ἡπ.
(Ἰωάνν.) Τὰ λάχανα εἶναι ἀκόμη γρούδια Λευκ. Τὰ λά-
χανα ἅμα εἶναι μπαγιάτικα, ὅσο κι ἂν τὰ βράσης, δὲ βρά-
ζουντε, μένουντε γρούδια Κεφαλλ. Μὰ εἶναι γρούδια τὰ φα-
σούλια, τί τὰ 'βγαλες ἀπ' τὴ φωτιά; αὐτόθ. β) Τὸ μὴ βράζον
καλῶς ὀσπριον, τὸ κακόβραστον ἢ δυσκολόβραστον Παξ. :
Αὐτὰ τὰ κουκκιά, πού πουλεῖ αὐτός, εἶναι γρούδια καὶ χάνεις
τὰ ξύλα σου ἄδικα. γ) Ὡς οὐσ., ὀσπρια, ἰδίως φασόλια καὶ
κουκκιά, ὀλίγον βρασμένα, χωρὶς ἔλαιον, κρόμμυον καὶ
τὰ σχετικὰ ἐνθ' ἄν. : Ρίξι κι λίγα γρούδια 'ς τοῦ πιάτον,
ὅλου ζ'μὶ θὰ τρώων ἰγώ; Μακεδ. (Δεσκάτ.) Συνών. β ρ α-
σ τ ο κ ο ὑ κ κ ι α, β ρ ε χ τ ά δ ι α, β ρ ε χ τ ά ρ ι α 2,
γ ρ ι ά 10β, κ ο υ κ κ ο τ ρ ά γ α λ α.

γρούζα ἡ, Ἡπ. (Δίβρ.) Ὁθων. — Δ. Σαρακωμ., Ἡ
Ἑλλην. ἐλαία 1, 283 γρούζα Ἡπ. (Θεσπρωτ. Μαργαρίτ.)
κρούζα Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) ἀγρούζα Λευκ. γροῦζο τό, Ἡπ.
(Δρόβιαν.) — Δ. Δημάδ., Ζιζάν. Θεσσαλ. ἀγρ., 14. Θ. Χελ-
δράιχ - Σ. Μηλιαράκ., Δημ. ὀνόμ. φυτ., 10.

Ἐκ τοῦ Ἀλβαν. *gru z e a*. Ἡ λ. ἐτυπώθη ἐκ παρα-
δρομῆς καὶ ὑπὸ τὸν τύπ. ἀ γ ρ ο ῦ ζ α.

1) Τὰ φυτὰ α) Κόνυζα ἡ βαρύσμος (*Inula graveolens*)
καὶ β) Κόνυζα ἡ ἰξώδης (*Inula viscosa*) ἀμφότερα τῆς
οἰκογ. τῶν Συνθέτων (*Compositae*) Ἡπ. (Δίβρ. Θεσπρωτ.
Μαργαρίτ.) Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Λευκ. Ὁθων. — Δ. Σαρακωμ.,
ἐνθ' ἄν. Συνών. σ τ ρ ο γ γ υ λ ό χ ο ρ τ ο, ψ υ λ λ ή θ ρ α.
2) Τὸ φυτὸν Σησαμοειδὲς τὸ ὠχρὸν (*Reseda luteola*) τῆς

οἰκογ. τῶν Σησαμοειδομόρφων (Resedaceae) Ἡπ. (Δρόβιαν.) — Δ. Δημάδ., ἐνθ' ἄν. Θ. Χελδράνχ - Σ. Μηλιαράκ., ἐνθ' ἄν.

γρουζερὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. γρουζερὸς Κέρκ. (Ἀργυράδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ρ ο ὕ ζ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ε ρ ό ς. Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ἀφθονεῖ τὸ φυτὸν γ ρ ο ὕ ζ α.

γρουζιά ἡ, ἀμάρτ. γρουζιά Κέρκ. (Συναρᾶδ.) γρουζιά Κέρκ. (Αὐχιν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ρ ο ὕ ζ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ά.

Γ ρ ο ὕ ζ α 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. : Τῇ γρουζιά τῇ βάνουμ τσι πληγές Συναρᾶδ. "Οτα δὴ ἀράξης τῇ γρουζιά μὲ ἀλάτι καὶ τῇ βάλῃς ἐπάνω 'ς τῇ βληγή, γιαιτρεύεται (ἀράξης= ἀνακατέψης συνθλίβων) αὐτόθ.

γρούζω γρούζω Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. γρούζω Ρόδ. γρούζω Εὐβ. (Κύμ.) Θράκ. (Αἶν.) Ἰθάκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Λευκ. Πελοπ. (Κάμπος Λακων.) — Α. Βαλαωρ., Ἔργ. 3, 67, 110, 208 Α. Λασκαράτ., Ποιήμ., 37 Ι. Πολυλ., Διηγ., 71 Α. Καρκαβίτσ., Ζητιᾶν., 182 Κ. Πασαγιάνν., Μοσκ., 45 Π. Βλαστ., Ἀργώ, 93, 272, 337 Σ. Σκίπης, Κολχ., 75 Ε. Στρατουδ., Κρητικ. ἐμπνεύς., 63 γρούζω Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Κεφαλλ. γρουίζον Εὐβ. (Κουρ. Ὁξύλιθ.) γρουίζω Πελοπ. (Κάμπος Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. γ ρ ο ὕ ζ ω. Ὁ τύπ. γ ρ ο υ ῖ ζ ο υ πιθανῶς κατ' ἐπίδρασιν τοῦ κ ο ῖ ζ ω.

1) Ἐκβάλλω γρουλλισμόν, κυρίως ἐπὶ χοίρων, κυνῶν καὶ λύκων Εὐβ. (Κουρ. Ὁξύλιθ.) Κέρκ. Κεφαλλ. Λευκ. Πελοπ. (Κάμπος Λακων.) — Α. Βαλαωρ., ἐνθ' ἄν. Α. Λασκαράτ., ἐνθ' ἄν. Α. Καρκαβίτσ., ἐνθ' ἄν. Κ. Πασαγιάνν., ἐνθ' ἄν. : Τὸ γουρούνι γρούζει Κεφαλλ. Πάγαινε τον πλύμα τοῦ γουρ-νίου, ἐν τ' ἀκούεις πὸν γρουίζει τόσην ὥρα; Κουρ. "Αμ-μα γρουίζη τὸ γ'ρούνι, πεινάει αὐτόθ. Γρούζ' ὁ σκύλλος, θὰ μὲ δαγκάσ' Λευκ. Γρουίζει τὸ γ'ρούνι Κάμπος Λακων. Τὸ σκυλλὶ τήραε τὸν παπᾶ ἄγριο, ἄνοιγε τὸ στόμα του νὰ γρουῖξη, ἔδειχνε τὰ φοβερά του δόντια ἀπειλητικὰ Κ. Πασαγιάνν., ἐνθ' ἄν. Τὰ σκυλλὰ ἐγρουζαν ἀδιάκοπα ρίχνοντας ἀπ' ὥρα σ' ὥρα κ' ἐν' ἀλύχτημα, σὰν ξαφνιασμένα Α. Καρκαβίτσ., ἐνθ' ἄν. || Παροιμ.

"Αν εἶχε ὁ χοῖρος διάκριση, | ἔτρωγε καὶ δὲν ἐγρουζε (ὁ χοῖρος, ἐνθ' ἔχει πρὸ αὐτοῦ τροφήν, τρώγων γρουλλίζει, οἶονεῖ δυσφορῶν. "Ομοιοὶ δὲ πρὸς τὸν χοῖρον εἶναι πολλοὶ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι, ἂν καὶ εὐποροῦν, παραπονοῦνται κατὰ τῆς τύχης) Κεφαλλ. Λακων. || Γνωμ.

Τὸ γρούζει - γρούζει τέσσαρους καὶ τὸ βελάζει πέδε καὶ τὸ γαττί καὶ τὸ σκυλλὶ μέρες ἐξήδα πέδε (ἡ γουρούνα χρειάζεται τέσσαρας μῆνας διὰ νὰ γεννήσῃ, ἡ προβάτα πέντε μῆνας καὶ ἡ γάττα καὶ ἡ σκύλλα ἐξήντα πέντε ἡμέρας) Κεφαλλ. || Ποιήμ.

Κᾶπου κᾶπου οἱ λύκοι, | πὸν ἀνάμεσό τους γρούζουνε πειός νὰ πρωτοχορτάσῃ | μὲ τὰ πηχτὰ τὰ αἵματα Α. Βαλαωρ., 3, 208.

Μ' ἀφοῦ ἐγρουξε λιγάκι κὶ ἀλυχτούρησε ἐσήκωσε τὸ πόδι κ' ἐκατούρησε

Α. Λασκαράτ., ἐνθ' ἄν.

Ἀκούραστη γουρούνα γρούζει

Π. Βλαστ., ἐνθ' ἄν., 272. Συνών. ο ὕ ρ λ ι ά ζ ω, γ ρ ο υ λ ι ά ζ ω 1. 2) Κρώζω, ἐπὶ πτηνῶν Θράκ. (Αἶν.) Κεφαλλ. — Α. Βαλαωρ., Ἔργ., 3, 67 Π. Βλαστ., ἐνθ' ἄν. Σ. Σκίπης, ἐνθ' ἄν. Ἐμμ. Στρατουδ., ἐνθ' ἄν. : Ποιήμ.

Τὰ νυχτοπούλλα γρούζουνε, χτυποῦνε τὰ φτερά τους

Α. Βαλαωρ., ἐνθ' ἄν.

"Οταν κοράκοι γρούζουνε, σολπαίνουνε τ' ἀηδόνια

Ε. Στρατουδ., ἐνθ' ἄν.

Καὶ κάθε ταῖρι τρυγονιῶν 'ς ἓνα μνημεῖο ἐμπρός ἐρωτε-μένα γρούζει

Σ. Σκίπ., ἐνθ' ἄν. 3) Ἐκβάλλω ἀναρθρον καὶ ἄσημον φωνήν, ὁμοίαν πρὸς ζῶον ἢ πτηνοῦ, παραπονοῦμαι, κλαυθμηρίζω Εὐβ. (Κουρ. Κύμ.) Ἰθάκ. Ρόδ. — Ι. Πολυλ., Διηγ., 71: Τί κλαουνίζεις μωρέ, καὶ γρούζεις σὰ δὸ βίτσουνα; (κλαουνίζεις = κλαῖς σιγαλά, μουρμουρίζεις, βίτσουνα = ἀρσενικὸ περιστέρι) Ἰθάκ. Εἶντα ἔχεις βρέ σὺ, τσαὶ γρουίζεις τόσην ὥρα, ἐμ μπαύγεις τώρα! Κουρ. Γρουίζε, γρουίζε, ὠσπον ἔσκατσε 'πὸ τὸ κακό της αὐτόθ. Βύζαξέ το τὸ σιχαμένο νὰ μὴν γκρούζη Ρόδ. — Τὸ φάντασμα ἐγρουσε πονετικά Ι. Πολυλ., ἐνθ' ἄν. Συνών. γ ρ ο ι ν ι ά ζ ω Α1β, γ ό ζ ω 3, μ ο υ ρ μ ο υ ρ ί ζ ω. 4) Παράγω ἰδιάζοντα θόρυβον ὡς ἐκ τῆς μετακινήσεως ἀερίων ἐντὸς τῶν ἐντέρων, βορβορίζω Κέρκ. (Ἀργυράδ.) : Γρούζει ἡ κοιλία Ἀργυράδ. Ἀκοῦς πῶς γρούζουνε τ' ἀδερὰ μου; αὐτόθ. "Ολη τῇ νύχτα τοῦ παιδιοῦ μου ἐγρουζανε τ' ἀδερὰ του, θ' ἀρπαξε κοῦο 'ς τῇ γουλιὰ αὐτόθ. Συνών. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ί ζ ω 1. β) Θορυβῶ, γενικῶς Α. Βαλαωρ., Ἔργ., 3, 110 : Ποιήμ.

Θέλεις ν' ἀκοῦς τὰ κύματα νὰ γρούζουν, νὰ μουγκρίζουν.

5) Ψιθυρίζω Λεξ. Περίδ. Μπριγκ.

γρουμπά ἐπίρρ. Λεξ. Αἶν. γρουπά Μακεδ. (Σισάν.) γκουμπά Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Ἐράτυρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ρ ο υ μ π ό ς.

Κυρτώς, σκυφτὰ ἐνθ' ἄν. β) Μεταφ., κρυφίως Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Ἐράτυρ. Σισάν.): Πήγαινε γρουπά - γρουπά νὰ χτυπήσῃ τὸ λαγὸ Σισάν.

γρούμπα ἡ, πολλαχ. γρούμπα Ἡπ. Θεσσ. (Κανάλ.) σγρούμπα Ἡπ. Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ρ ο υ μ π ό ς.

1) Ὑβος, κύφωσις, κ α μ π ο ὕ ρ α ἐνθ' ἄν. : Αὐτὸς ἔχ' γρούμπα Στερελλ. (Φθιώτ.) Νιὰ γρούμπα θιόρατ' Στερελλ. (Γραν.) Ἡ θεὰ ἡ Λουκίνα εἶχε τὴν τρανύτερ' γρούμπα ἀπ' οὐλὺς τσι γιαιγές Θεσσ. (Κανάλ.) Συνών. γ ό μ π α, κ α μ π ο ὕ ρ α, κ α ρ β έ λ ι. 2) Βῶλος τυροῦ Μακεδ. (Καταφύγ.) Συνών. γ ρ ο μ π ά λ ι 2, γ ρ ό μ π ο ς 2, γ ρ ο ὕ ρ τ α 1. 3) Χαίτη ζῶων ἢ πᾶν τὸ θυσανωτὸν εἰς αὐτά, οἶον ἡ οὐρά.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γρούμπας Ἡπ. (Ραδοβύζ.) Μακεδ. (Ἐδεσσ. Νάουσ.) Μέγαρ. Γρουμπᾶς Ἀθῆν.

Γρουμπία ἡ, Στερελλ. (Περίστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ρ ο υ μ π ό ς.

Ἡ Ρωσία, εἰς τὴν συνθηματικὴν γλῶσσαν τῶν ἐπαιτῶν, ἐνθ' ἄν. : Ἡ Γρουμπία γκλαβίζει μπάνικη (= ἡ Ρωσία εἶναι ἀξιόλογη δύναμις).

γρουμπιάζω Στερελλ. (Παρνασσ. Φτελ.) γρουμπιάζου Στερελλ. (Γραν. Ὑπάτ. Φθιώτ. Φωκ.) γρουμπιάζου Θεσσ. (Κανάλ. κ.ά.) γκουμπιάζου Μακεδ. (Γαλάτ. Πεντάλοφ.) σγρουμπιάζου Ἡπ. Μετοχ. γρουμπιασμένους Στερελλ. (Περίστ.) γρουμπιασμένους Θεσσ. (Κανάλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ρ ο υ μ π ό ς.

Ἐνεργ. καὶ μέσ., κυφῶ, κυφοῦμαι, κυρτῶ, κυρτοῦμαι ἐνθ' ἄν. : Μὴ σκύφτ'ς ἔτσ', κὶ θὰ γρουμπιάς'ς! Στερελλ. (Γραν.) Ἰσιᾶξι τοῦ κουρμὶ κὶ μὴν πιρπατᾶς ἔτσ' γρουμπια-

